

РОБЪРТ ХАУЪРД БОГЪТ В КУПАТА

Превод от английски: Иван Златарски, 1991

chitanka.info

Мрачните приключения на Конан в Кулата на Слона и сред развалините на Ларша го оставят с известна неприязън към магията на Изтока. Той потегля през Коринтия към Немедия — второто най-могъщо след Акулония хайборейско кралство. В града Нумалия той възобновява дейността си като крадец.

Пазачът Арус стисна арбалета в тресящите си ръце и почувствува капки лепкава пот да избиват върху кожата му, докато гледаше проснатия на полирания под пред него отвратителен труп. Не беше никак приятно да се срещнеш със Смъртта в едно усамотено място през нощта.

Пазачът се намираще в огромен коридор, осветен от грамадни свещи, поставени в ниши по стените. Между нишите стените бяха покрити с драперии от черно кадифе, а между драпериите висяха щитове и кръстосани оръжия с фантастична изработка. Тук-там стояха фигурите на странни богове — идоли, издялани от камък и редки дървета, излети от бронз, желязо или сребро — неясно отразяващи се в блестящия черен под.

Арус потръпна. Още не бе свикнал с това място макар и да работеше тук като пазач вече месеци. Това бе една фантастична сграда, един огромен музей и къща с антики, която хората наричаха Храмът на Калиан Публико. Тук имаше редки находки от целия свят и в този момент Арус стоеше в огромната смълчана зала и бе вперил поглед в проснатия труп на богатия и могъщ собственик на Храма.

Дори обърканият мозък на нощния пазач бе забелязъл, че човекът изглежда странно по-различен от тогава, когато бе минавал по Палийския път в позлатената си колесница — надменен и деспотичен, с тъмни очи, в които проблясваше магнетична жизненост. Хората, които бяха ненавиждали Калиан Публико, едва ли щяха да го познаят сега в този унищожен куп тлъстини с изметналата се настрани виолетова туника и полуразкъсан халат. Лицето му бе потъмняло, очите му изскочили от орбитите си, езикът му висящ от зейналата му уста. Скъпоценни камъни блестяха по дебелиите му пръсти.

— Защо не са му взели пръстените? — прошепна неспокойно пазачът. Изведнъж той трепна и се взря, а косата на тила му настръхна.

През тъмните драперии, които прикриваха една от многото врати, влезе някаква фигура.

Арус видя пред себе си младеж с могъщо телосложение, гол, ако не се броеше небедрената му препаска и сандалите, обвързани високо над глезените му. Кожата му бе станала бронзова от загара на слънцето в пустошите и Арус неспокойно хвърли поглед на широките рамене, масивния гръден кош и здравите ръце. Един-единствен поглед към мрачното със широки вежди лице му каза, че мъжът не е немедиец. Изпод кичура разбъркана черна коса горяха опасни сини очи. Дълъг меч висеше, прибран в кожена ножница, окачена на пояса му.

Арус почувствува как кожата му настръхва. Той опипа арбалета си раздвоен между намерението да прониза със стрела тялото на чужденеца без много приказки и картината на онова, което би могло да се случи, ако не успее да го убие с първия изстрел.

Странникът погледна тялото на пода повече с любопитство, отколкото с изненада.

— Защо го уби? — попита Арус неспокойно.

Другият поклати рошавата си глава.

— Не съм го убил — отговори той на немедийски с варварски акцент. — Кой е той?

— Калиан Публико — отвърна Арус, опитвайки се незабелязано да се отдалечи.

В мрачните сини очи пробягна интерес.

— Собственикът на дома?

— Да.

Арус се бе изтеглил до стената. Той сграбчи дебелото кадифено въже, което висеше до него и силно го дръпна. Откъм улуцата се разнесе звънът на камбанка, както онези, които висяха пред всички магазини и домове и служеха за извикване на стражата.

Чужденецът трепна.

— Защо направи това? — попита той. — Така ще дойде пазача.

— Аз съм пазача, крадецо! — отговори Арус, събирайки смелостта си. — Стой там, където си. Не мърдай или ще те прониза със стрела.

Пръстът му докосваше спукъка на арбалета; зловещото квадратно острие бе насочено в широкия гръден кош на другия. Чужденецът се озъби, тъмното му лице се наведе. Той не показваше

признаци на страх, но изглежда се поколеба дали да се подчини на заповедта или да рискува да избяга. Арус облиза устни и кръвта му се смрази, защото той ясно виждаше, че в очите на чужденеца се борят предпазливостта и намерението да убие.

А след това той чу вратата да се отваря с трясък и смесица от гласове и той пое дълбоко дъх с чувство на благодарно изумление. Чужденецът се напрегна и яростно се огледа с обезпокоения поглед на изненадано животно, когато половин дузина мъже влязоха в залата. С изключение на един, всички те бяха облечени в огненочервените туники на нумалийската полиция. Бяха въоръжени с къси мечове и бойни секири — оръжия с дълга дръжка, наполовина пики, наполовина брадви.

— Що за дяволска работа е това? — възкликна предводителят им, чийто студени сиви очи и издължени черти, не по-малко от цивилните му одежди, го отличаваха от едрите му спътници.

— В името на Митра, Деметрио! — извика Арус. — Тази нощ удачата е на моя страна. Не се надявах стражата да се откликне на сигнала ми така бързо, нито пък, че ти ще си сред тях!

— Правех обиколка с Дионий — отговори Деметрио. — Точно минавахме край Храма и камбанката се обади. Но кой е това? Ищар! Самият стопанин на Храма!

— И никой друг — отговори Арус, — при това най-отвратително убит. Мое задължение е да обикалям сградата през цялата нощ, защото, както ти е известно, тук е складирано огромно богатство. Калиан Публико имаше богати патрони — учени, принцове, заможни колекционери на редки вещи. Е добре, само преди няколко минути проверих вратата, която води към колонната зала и открих, че тя е само залостена, но не и заключена. На вратата има резе, което може да се залоства и от двете страни, но голямата ключалка се заключва само отвън. Единствен Калиан Публико притежава ключа, точно онзи ключ, който сега виси на пояса му. Знаех, че нещо не е наред, защото Калиан винаги заключва с този ключ голямата ключалка, когато затваря Храма, а не го бях виждал от момента, когато си тръгна в края на деня за вилата си в предградията. Имам ключ за резето, използвах го и намерих тялото да лежи, както го виждате. Не съм го докосвал.

— Така — деметрио изгледа с острия си поглед навъсеня странник. — А кой е този?

— Убиецът, без съмнение! — извика Арус. — Той влезе през онази врата. Някакъв северен варварин е — може да е хайпербореец или босониец.

— Кой си ти? — запита Деметрио.

— Аз съм Конан, цимериец. — отговори варваринът.

— Ти ли уби този човек?

Цимериецът поклати глава.

— Отговаряй! — отсече разпитващият.

Гняв проблесна в мрачните сини очи.

— Не съм куче за да ми говориш така!

— О-о, дръзко момче! — озъби се един от спътниците на Деметрио, огромен мъж, носещ отличителните знаци на полицейски префект. — Независимо пале! Скоро ще му избия безочие. Ей, ти! Говори! Защо уби...

— Момент, Дионий — разпореди се Деметрио. — Младежо, аз оглавявам следствения съвет на града Нумалия. Най-добре за теб ще е да ми кажеш защо си тук и ако не си убиеца, да го докажеш.

Цимериецът се поколеба. Той не показваше страх, а по-скоро леко объркване, характерно за варварин, изправил се пред усложненията на цивилизованите системи, чиито механизми са така озадачаващи и мистериозни.

— Докато обмисля, — извърна се Деметрио към Арус, — отговори ми: Видя ли Калиан Публико да напуска Храма тази вечер?

— Не, господарю; но той обикновено вече си е тръгнал, когато аз пристигам за нощното си дежирство. Голямата врата се залоства и заключва.

— А би ли могъл да влезе отново в сградата без да го забележиш?

— Е, възможно е, но едва ли е вероятно. Ако се е върнал от вилата си, щеше разбира се да пристигне с колесницата си, защото пътят е дълъг, а кой е чувал някога Калиан Публико да пътува иначе? Даже е да съм бил на другата страна на Храма, щях да чуя колелата на колесницата по чакъла. А такова нещо не съм чул.

— А вратата беше ли заключена по-рано тази нощ?

— Кълна се в това. Опитвам всички врати по няколко пъти през нощта. Вратата беше заключена отвън до, може би, преди половин час — тогава я проверих за последен път преди да я намеря отключена.

— Не чу ли виковете или звуци на борба?

— Не, господарю. Но това не е странно, защото стените на Храма са толкова дебели, че през тях не може да проникне никакъв звук.

— Защо си създаваме всички тези неприятности с въпроси и предположения? — оплака се едрият префект — Ето го нашият човек и в това няма никакви съмнения. Нека го отведем в Съда. Ще измъкна признание от него, дори ако трябва да му надробя костите.

Деметрио погледна варварина.

— Разбра ли какво каза? — попита той. — Какво ще отговориш?

— Това, че всеки, който ме докосне, бързо ще може да поздрави дедите си в Ада! — изскърца цимериецът през зъби, с гневни пламъци в очите.

— Защо дойде тук, щом не е било за да убиеш този човек? — продължи разпита си Деметрио.

— Дойдох за да открадна. — враждебно отговори другият.

— Да откраднеш какво?

Конан се поколеба.

— Храна.

— Това е лъжа! — каза Деметрио. — Ти знаеш, че тук няма храна. Кажи ми истината или...

Цимериецът сложи ръка върху дръжката на меча си и жестът бе така изпълнен със заплахата, както повдигането на устната на тигър за да оголи зъбите си.

— Спести си заплахите за страхливците, които се страхуват от тебе. — изръмжа той. — Аз не съм ти някой роден в град немедиец за да се свивам пред кучетата, които си наел. Убивал съм и по-добри мъже за по-малко от това.

Дионий, който бе отворил уста за да изреве гневно, я затвори. Войниците от стражата помръднаха секирите си неуверено и погледнаха към Деметрио за заповеди. Загубили дар слово от това предизвикателство към всемогъщата полиция, те очакваха команда за да сграбчат варварина. Но Деметрио не издаде такава заповед. Арус премести поглед от единия към другия, питайки се какво ли милси минават през мозъка, скрит зад ястребовото лице на Деметрио. Може би магистратът се страхуваше да не предизвика изпадането на цимериеца в яростен транс или може би той просто се съмняваше.

— Не съм те обвинил, че си убил Калиан. — отсече той. — Но следва да признаеш, че както стоят нещата, те сочат срещу теб. Как влезе в Храма?

— Бях се скрил в сянката на склада зад това здание — отговори Конан дръпнато. — Когато това куче — той посочи с палец Арус — мина и заобиколи зад ъгъла, изтичах до стената и се изкатерих...

— Лъжа! — намеси се Арус. — Никой не може да се изкатери по тази права стена.

— Никога ли не си виждал цимериец да секатери по отвесна скала? — попита Деметрио. — Аз водя разпита. Продължавай, Конан.

— Ъгълът на стената е украсен с някакви издълбани фигури. — каза цимериецът. — Лесно е да се изкатери. Стигнах до покрива преди това куче отново за заобиколи сградата. Отгоре намерих скрит капак, затворен с желязен прът, който минава през капака и е залостен отвътре. Срязях пръта на две...

Арус, припомняйки си дебелината на резето, ахна и се отдръпна от варварина, който му се озъби и продължи: — Минах през капака и се озовах в една стая отгоре. Не спрях, а направо се опътих към стълбището...

— Как разбра къде е стълбището? Само прислугата на Калиан и богатите му покровители са били допускани на горния етаж.

Конан гледаше с мълчаливо упорство.

— И какво направи, когато стигна до стълбището? — осведоми се Деметрио.

— Слязах по него. — измърмори цимериецът. — То водеше до стаята зад онази врата, скрита от завесата. Докато слизах по стъпалата, чух отварянето на друга врата. Когато погледнах иззад драпериите, видях онова куче да стои над мъртвия.

— Защо излезе от скривалището си?

— Защото първо си помислих, че той е друг крадец, дошъл да вземе онова... — Цимериецът изведнъж спря.

— ...онова, за което самият ти си дошъл! — довърши Деметрио. — Не си се бавил в горните стаи, където са складирани най-скъпите стоки. Бил си изпратен тук от някой, който е познавал Храма добре, за да откраднеш нещо специално!

— И за да убие Калиан Публико! — възкликна Дионий. — Но в името на Митра, ето това е! Хванете го, хора... ще имаме признанието

му преди да се е съмнало!

С ругатня на чужд език Конан отскочи и извади меча си с такова ожесточение, че острието му изсъска във въздуха.

— Назад, ако цените кучешкия си живот! — изръмжа той. — Не мислете, че можете да сложите тлъстите си лапи на един планинец, само защото имате смелост да измъчвате продавачи и да разсъбличате, и биете покварени жени за да ги накарате да говорят. Докосни лъка си, пазачо, и ще те изкормя с петата си!

— Стойте! — каза Дементио. — Дръпни кучетата си, Дионий. Не съм убеден, че той е убиецът. — Дементио се наклони към Дионий и му прошепна нещо, което Арус не успя да чуе, но което той подозираше, че е план да се излъже Конан да се раздели с меча си.

— Добре тогава — изсумтя Дионий. — Дръпнете се, момчета, но го дръжте под око.

— Дай ми меча си — каза Дементио на Конан.

— Ела да го вземеш, ако можеш! — озъби се Конан.

Следователят сви рамене.

— Добре. Но не се опитвай да избягаш. Хора с арбалети наблюдават къщата отвън.

Варваринът свали острието на меча, макар да се отпусна само едва забележимо. Дементио се обърна отново към трупа.

— Удушен — прошепна той. — Защо ще го души, когато удар с меч е много по-бързо и по-сигурно? Тези цимерийци се раждат с меч в ръката и никога не съм чувал да убият някого по този начин.

— Може би за да отклони подозрението — каза Дионий.

— Възможно е. — Дементио опипа тялото с опитните си ръце. — Мъртъв е поне от половин час. Ако Конан казва истината за времето, когато е влязъл в Храма, той едва ли би могъл да убие човека, преди Арус да влезе. Наистина, може и да лъже — може да е влязъл по-рано.

— Изкатерих се по стената, след като Арус направи последната си обиколка. — изсумтя Конан.

— Така казваш ти. — Дементио разглеждаше гърлото на мъртвеца, което бе смазано в някаква тъмновиолетова каша. Главата бе неестествено изкривена настрани върху натрошените прешлени на врата. Дементио поклати глава в съмнение — И защо убиецът ще използва въже, по-дебело от ръката на човек? И какво ужасно стискане е било необходимо за да се смаже врата му в такава степен?

Той се изправи и се упъти към най-близката врата, през която се излизаше в коридора.

— Тук има бюст, който е съборен от поставката до вратата, — каза той — и ето тук по пода има драскотини, а драпериите, скриващи вратата, са дръпнати встрани... Калиан Публико трябва да е бил примамен да дойде в тази стая. Може би той се е откъснал от нападателя си, а може и да го и извлякъл със себе си, в опит да избяга. Както и да е, той е излязъл с мъка в коридора, където го е последвал убиеца и го е довършил.

— И ако този езичник не е убиеца, къде тогава е той? — осведоми се префектът.

— Още не съм свалил подозренията си от него. — каза следователят. — Но ще огледаме тази стая...

Той спря наред изречението и се извъртя, вслушвайки се.

Откъм улицата се разнесе звукът от колела на колесница, която се приближаваше и спря.

— Дионий! — извика следователят. — Изпрати двама да открият колесницата. Доведи тук кочияша.

— По звука, — каза Арус, който добре познаваше всички звуци на улицата — бих казал, че спря пред дома на Промеро, точно от другата страна на магазина на коприна.

— Кой е Промеро? — попита Деметрио.

— Първият помощник на Калиан Публико.

— Доведете го тук с кочияша.

Двама от стражата изтичаха навън. Деметрио продължаваше да изучава тялото. Дионий, Арус и останалите войници от стражата наблюдаваха Конан, който стоеше с меч в ръка като бронзова статуя на надвиснала заплаха. След малко се чу шум от стъпки на крака в сандали и двамата войника влязоха с един як, тъмнокож мъж с кожен шлем и дълга туника на кочияш, с камшик в ръка, и един дребен, плах индивид, типичен представител на онази класа на занаятчиите, който се е издигнал за да служи като дясна ръка на богатите търговци. Дребният човечец отскочи назад при гледката на проснатия на пода труп.

— О, знаех, че това ще завърши лошо! — изплака той.

Деметрио каза:

— Ти си Промеро — първият помощник, предполагам. А ти, кой си?

— Енаро — кочияшът на Калин Публико.

— Не си личи много да си опечален от гледката на трупа. — отбеляза Деметрио.

Тъмните очи пробляснаха.

— А защо да бъда? Някой е направил онова, за което жадувах, но което не смеех да направя.

— Значи така! — проточи следователят. — Свободен човек ли си?

Очите на Енаро бяха изпълнени с горчивина, докато отмяташе туниката си за да покаже на рамото си белега, с който бе жигосан като роб-длъжник.

— Знаеше ли, че господаря ти се е връщал тук тази нощ?

— Не. Тази нощ дойдох с колесницата до Храма както обикновено. Той се качи и аз подкарах към вилата му. Обаче, преди да излезем на Палианския път, той ми заповяда да обърна и да го откарам обратно. Изглеждаше много възбуден.

— И ти го върна при Храма?

— Не. Накара ме да спра пред дома на Промеро. Там ме освободи и разпореди да се върна за него малко след полунощ.

— Това по кое време стана?

— Малко след като се стъмни. Улиците бяха почти опустели.

— Какво направи тогава?

— Върнах се в помещението за роби и останах там, докато стана време да отида до къщата на Промеро. Откарах право там и твоите хора ме хванаха, когато говорех с Промеро на прага на вратата му.

— Имаш ли представа защо Калиан е отишъл в къщата на Промеро?

— Той не говори с робите за делата си.

Деметрио се обърна към Промеро.

— Какво знаеш за това?

— Нищо. — Зъбите на помощника тракаха, докато отговаряше.

— Пристигна ли Калиан Публико в дома ти, както разказва кочияша?

— Да, господине.

— Колко се задържа?

— Малко. И след това си тръгна.
— В Храма ли отиде от дома ти?
— Не знам! — Гласът на помощника бе остър.
— Защо отиде при тебе?
— За да... да обсъдим някои въпроси.
— Ти лъжеш! — каза Деметрио. — Защо отиде при тебе?
— Не знам! Нищо не знам! — гласът на Промеро стана истеричен. — Нямам нищо общо с това...
— Накарай го да говори, Дионий. — отсече Деметрио. Дионий изръмжа и кимна на един от хората си, който, зловещо хилейки се, се насочи към двамата задържани.
— Знаеш ли ме кой съм? — избоботи той, накланяйки главата си напред и забивайки поглед в свилата се жертва.
— Ти си Постхумо. — отговори помощникът навъсено. — Ти извади окото на едно момиче в Съда, защото то не искаше да обвини любовника си.
— Винаги постигам онова, което искам. — изгърмя телохранителя. Жилите на шичта ми се издуха, лицето му стана тъмно червено и той сграбчи нещастника за яката на туниката му, извивайки я така, че човекът бе полузадушен.
— Говори, плъх! — изрева той. — Отговори на въпроса.
— О, Митра, милост! — изпищя клетникът. — Кълна се, че...
Постхумо го удари жестоко, първо от едната страна на лицето, после от другата, след това го стовари на пода и го ритна с злобна точност.
— Милост! — изпъшка жертвата. — Ще... ще кажа всичко...
— Тогава ставай, псе! — изрева Постхумо. — Какво лежиш там, хленчейки?
Дионий хвърли бърз поглед към Конан за да види дали той е впечатлен.
— Виждаш какво става с онези, които се опъват на полицията. — каза той.
Конан се изплю с насмешка на презрение.
— Онзи е слабак и глупак. — изръмжа той. — Нека само един от твоите ме докосне и ще му пръсна червата по пода.
— Готов ли си да говориш? — попита уморено Деметрио.

— Всичко, което знам — хълцаше помощникът, докато се изправяше с мъка на краката си, скимтейки като пребито куче, — е, че Калиан пристигна в дома малко след като аз се прибрах... напуснах Храма заедно с него... и отпрати колесницата си. Той заплаши да ме изхвърли, ако някога проговоря за това. Аз съм беден човек, без приятели, без подкрепа. Без службата ми при него ще умра от глад.

— Не ме интересува! — каза Деметрио. — Колко време остана в дома ти?

— Може би до около половин час преди полунощ. След това си тръгна, казвайки, че отива в Храма и ще се върне след като свърши онова, за което отива там.

— Какво е възнамерявал да направи?

Промеро се поколеба, но един изплашен поглед в посока на хилещият се Постхумо, който сви огромния си юмрук, скоро го накара да заговори отново: — Имало нещо в Храма, което искал да разгледа.

— Но защо е трябвало да идва тук сам, така скрито от другите?

— Защото нещото не беше негова собственост. Пристигна призори с един керван от юг. Хората в кервана нищо не знаеха за него, освен, че им било предадено от хората, пътуващи с керван от Стигия и че трябвало да се предаде на Карантес от Ханумар — жрец на Ибис. Онези, другите хора платили на собственика на кервана да го предаде лично на Карантес, но мошеникът смяташе да продължи направо за Акуилония по път, по който не се минава през Ханумар. Така че той попита дали може да го остави в Храма, докато Карантес не изпрати някой да го прибере. Калиан се съгласи и му каза, че той самият ще изпрати слуга за да информира Карантес. Но, след като хората си тръгнаха и аз отворих дума за пратеника, Каилан ми забрани да го изпращам. Той седеше, разглеждайки онова, което хората бяха оставили.

— И какво беше то?

— Нещо като саркофаг, каквито намират в древните гробници на Стигия. Но този бе кръгъл, като покрита метална купа. Беше от някакъв материал като мед, но по-здрав и бе гравирани с йероглифи като онези на древните менхири в южна Стигия. Капакът бе така изработен, че да се пристяга към тялото с някакви ленти от мед.

— Какво имаше в него?

— Хората от кервана не знаеха. Те само казаха, че онези, които им го били дали, казали че това е безценна реликва намерена между гробниците, дълбоко под пирамидите и че се изпраща до Карантес поради „любовта, която подателят изпитва към жреца на Ибис“. Калиан Публико вярваше, че в саркофага е скрита диадемата на кралете-гиганти, на народите, които са обитавали онези мрачни земи преди там да се появят предците на стигийците. Той ми показва мотива, изгравирани на капака и се закле, че това била формата на диадемата, която според легендата, кралете-чудовища носели. Беше твърдо решен да отвори купата и да види какво съдържа. Беше се побъркал при мисълта за легендарната диадема, която била обсипана със странни брилянти, известни само на онази древна раса, всеки един от които струвал колкото всички скъпоценни камъни на днешния свят.

Предупредих го. Но малко преди полунощ той отиде в Храма сам, криейки се в сенките докато пазачът го подмине и след това влезе в Храма с ключа от пояса си. Наблюдавах го от сянката пред магазина на търговеца на коприна, видях го да влиза и се върнах у дома. Ако диадемата, или нещо друго с голяма стойност се окажеха в кумата, той смяташе да го скрие в Храма и да се измъкне тайно навън. А на сутринта щеше да вдигне голям шум и да каже, че крадци са разбили дома му и са откраднали собствеността на Карантес. Никой нямаше да знае за нощните му приключения освен кочияша и аз, а никой от нас не би го издал.

— Ами нощния пазач? — визрази Деметрио.

— Калиан не искаше да бъде видян от него; планът му бе да го разпъне като помощник на крадците. — отговори Промеро.

Арус с труд преглътна и пребледня, осъзнавайки коварството на работодателя си.

— Къде е този саркофаг? — попита Деметрио. Промеро посочи и следователят изсумтя. — Така! Същата стая, в която Калиан е бил атакуван.

Промеро започна да кърши тънките си ръце.

— Защо човек от Стигия ще изпраща дар на Карантес? Древни богове и мумии са попадали по пътищата на керваните и преди, но кой чак толкова обича жреца на Ибис в Стигия, където все още се покланят на архи-демона Сет, който крие пръстените на тялото си в тъмнината на гробниците? Бог Ибис води битка със Сет от първото утро на

сътворението, а карантес е водил битка с жреците на Сет целия си живот. Има тук нещо тъмно и потайно.

— Покажи ни този саркофаг — заповяда Деметрио и Промеро неохотно поведе групата. Всички го последваха, включително Конан, който очевидно не се впечатляваше от зоркия поглед на войниците и изглеждаше просто любопитен. Те минаха под съдраните драперии и влязоха в стаята, която бе по-слабо осветена от коридора. От двете страни имаше врати, които водеха към други помещения, а по стените имаше фрески с фантастични образи — богове на странни земи и далечни народи. Промеро остро извика: — Вижте! Купата! Тя е отворена... и празна.

В центъра имаше странен черен цилиндър, малко над метър висок и малко под метър в диаметър в най-вироката си част, която се падаше някъде по средата на височината. Тежкият, гравирани капак лежеше на пода, а до него имаше чук и длето. Деметрио недзърна вътре, позачуди се за момент над неясните йероглифи и се обърна към Конан: — Това ли дойде да откраднеш?

Варваринът поклати глава:

— Как би могъл един човек да го отнесе?

— Лентите са срязани с длетото — мислеше на глас Деметрио, — и то набързо. Има следи, където чукът е отскачал и се е забивал в тялото на саркофага. Можем да предположим, че Калиан е отворил купата. Някой се е криел наблизко — може би в драпериите до вратата. Когато Калиан е приключил с отварянето, убиецът е скочил върху му, но може да е убил Калиан и сам да е отворил купата.

— Това нещо е отвратително! — потръпна помощникът. — Твърде древно е за да бъде свещено. Кой е виждал някога такъв материал? Изглежда по-твърдо от акуилонска стомана, но вижте как е ръждясало и се е разяло на места. И вижте тук, на капака! — Промеро посочи с треперещ пръст. — Какво мислите, че е било това?

Деметрио се наведе за да разгледа отблизо изгравиранията фигура.

— Бих казал, че представлява някаква корона. — изсумтя той.

— Не! — извика промеро. — Предупредих Калиан, но той не искаше да ми повярва. Това е змия, свила се в пръстен с опашка в устата си. Това е знакът на Сет, Древната змия, Богът на стигийците. Тази купа е твърде стара за света на човека — тя е реликва от времето, когато Сет е бродил по Земята в образа на човек. Може би расата,

която се е пръкнала от семето му, е погребвала костите на кралете си в подобни съдове.

— Искаш да кажеш, че тези изсъхнали кости са се вдигнали, задушили са Калиан и са си отишли?

— Онова, което е лежало в покой в тази купа, не е било човек. — прошепна помощникът, с широко разтворени очи и неподвижен поглед. — Та кой човек би могъл да легне там?

Деметрио изруга.

— Ако Конан не е убиеца, тогава той се крие някъде в тази сграда. Дионий и Арус, останете тук с мен, вие тримата задържани също останете тук. Останалите, претърсете къщата! Убиецът — ако се е махнал преди Арус да намери тялото — може да е избягал само по пътя, използван от Конан за да влезе, а в този случай варваринът щеше да го види... ако казва истината.

— Не видях никого, освен това куче! — изръмжа Конан, посочвайки Арус.

— Разбира се, че не си, защото убиецът си ти. — каза Дионий. — Това е губене на време, но ще претърсим, за да спазим формалностите. И ако не намерим никого, обещавам ти, че ще гориш. Помниш закона, мой чернокоси дивако: за убийство на занаятчия отиваш в мините, за търговец — увисваш на въжето, за благородник — отиваш на кладата!

Вместо отговор Конан се озъби. Мъжете започнаха търсенето. Останалите в стаята можеха да чуват стъпките им нагоре-надолу, преместването на предмети, отварянето на врати, подвикването един на друг от стая в стая.

— Конан, — каза Деметрио — знаеш какво означава, ако не намерят никого.

— Не съм го убил аз! — сопна се цимериеца. — Ако се бе опитал да ми попречи, щях да ми разцепя черепа, но не съм го виждал до момента, когато видях трупа му.

— Някой те изпратил тук да крадеш — каза Деметрио, — и с мълчанието си обвиненията в убийство се насочват върху теб. Дори само това, че си бил тук, е достатъчно за да идеш в мините, независимо дали признаваш вината си или не. Но, ако ми разкажеш цялата история, можеш да се спасиш от кладата.

— Ами, — започна неохотно варваринът — дойдох за да открадна диамантена заморска чаша. Един мъж ми даде чертеж на

Храма и ми каза къде да търся. Била в тази стая, — посочи с ръка Конан — в една ниша в пода, под меден шемитски бог.

— Тук казва истината, — обади се Промеро — но не мисля, че има и половин дузина хора на света, които знаят тайната на това скривалище.

— И ако я беше намерил, — язвително попита Деметрио, — щеше ли наистина да я занесеш на мъжа, който те е наел?

Отново в изгарящите очи проблясна презрение.

— Аз не съм куче! — прошепна варваринът. — Държа на думата си.

— Кой те изпрати тук? — заповеднически запита Деметрио, но Конан запази враждебното си мълчание. Войниците се върнаха от безуспешното си търсене.

— Няма скрити хора в сградата — обявиха те. — Претърсихме всичко. Открихме скрития капак, водещ към покрива, през който е влязъл варварина, както и резето, което е съсякал на две. Ако някой се опита да избяга оттам, ще бъде видян от охраната навън, освен ако не е избягал преди да дойдем. Освен това, човек който би се опитал да избяга оттам, трябва да нареди на куп някакви мебели за да може да стигне до капака отдолу, ако такива следи няма. Защо да не е излязъл през предната врата точно преди Арус да направи обиколката си около сградата?

— Защото — отвърна Деметрио, — тази врата е била залостена с резето отвътре и единствените ключове, които могат да помръднат това резе, са онзи в Арус и този, който виси на пояса на Калиан Публико. Обади се друг: — Мисля, че видях въжето, използвано от убиеца.

— Къде е, глупако? — възкликна Деметрио.

— В съседната стая. — отговори стражът — Това е едно дебело черно въже, обвито около една мраморна колона. Не можах да го достигна.

Той ги поведе към стаята, която бе пълна с мраморни статуи и посочи една висока колона. След това спря и се вгледа.

— Няма го! — извика той.

— Никога не е било там. — изсмя се Дионий.

— В името на Митра, там беше! Бе обвито около колоната малко над онези орнаменти. Тук е толкова мрачно, че не се виждаше много добре... но там беше.

— Ти си пиан. — каза Деметрио, извърщайки се — Много е високо за да бъде стигнато от човек, а никой не може да се изкатери по тази гладка колона.

— Един цимериец би могъл. — прошепна един от мъжете.

— Възможно е. Да кажем, че Конан е удушил Калиан, вързал е въжето около колоната, прекосил е коридора и се е скрил в помещението със стълбището. Добре, но как тогава го е свалил след като ти си го видял? Той беше с нас откакто Арус е видял тялото. Не, казвам ви, че не Конан е извършил убийството! Мисля, че истинският убиец е убил Калиан за да вземе онова, което е било в купата и сега се крие в накакво тайно място в Храма. Ако не можем да го намерим, ще трябва да обвиним варварина за да удовлетворим справедливостта, но... къде е Промеро?

Те се бяха върнали при неподвижното тяло в коридора. Дионий силно извика за Промеро, който излезе от стаята, в която се намираще празната купа. Той трепереше и лицето му бе бяло.

— Какво има сега, човече? — възкликна Деметрио раздражено.

— Открих един символ на дъното на купата! — изтракаха зъбите на Промеро. — Не някакъв древен йероглиф, а съвсем отскоро поставен. Знакът на Тот-Амон, стигийският магьосник, заклет враг на Карантес. Той трябва да е намерил купата в някоя мрачна пещера под омагьосаните пирамиди! Боговете от онези времена не са умирали както умират хората — те само изпадат в дълбок сън и техните поклонници са ги затваряли в саркофази, така че никоя чужда ръка да не смути съня им! Тот-Амон е изпратил на Карантес смърт; алчността на Калиан е причината той да освободи този ужас, който сега дебне някъде около нас... и може би дори в този момент се прокрадва към нас...

— Я стига си се лигавил, глупако! — изрева Дионий и удари Промеро тежко през устата. — Е, Деметрио, — каза той, обръщайки се към следователя — не виждам какво друго ни остава, освен да арестуваме този варварин...

Цимериецът отстъпи, яростно гледайки, към вратата на стая, съседна на стаята със статуите.

— Вижте! — извика той. — Видях нещо да се движи в тази стая, видях го през драпериите. Нещо прекоси пода като тъмна сянка.

— Да-да! — изсмя се Постхумо. — Ние претърсихме тази стая...

— Той видя нещо! — извика Промеро с остър глас, зареден с истерична възбуда. — Това място е прокълнато! Нещо е излязло от саркофага и е убило Калиан Публико! То се е криело там, където не би могъл да се скрие човек и сега дебне в това помещение! Нека Митра ни запази от силите на тъмнината! — Той сграбчи ръкава на Дионий с вдървени пръсти. — Претърси отново стаята, господарю!

Докато префектът се опитваше да се освободи от захвата на ужасения помощник, Постхумо каза:

— Претърси си я ти! — Сграбчвайки Промеро за врата и пояса, той избута крещящия нещастник пред себе си до прага на вратата, поспря там и го запрата в стаята с такава сила, че помощникът падна и остана в полунесвяст.

— Достатъчно! — изръмжа Дионий, оглеждайки мълчаливия цимериец. Префектът вдигна ръка и напрежението можеше да се почувствува във въздуха, но в този момент един от стражите влезе, влачейки след себе си хилавото тяло на богато облечен човек.

— Видях го да се прокрадва към задната стена на Храма! — каза стражът, оглеждайки се за похвала. Вместо това, получи проклетия, от които косата му настръхна.

— Освободи благородника, тъп глупако! — извика префектът. — Не познаваш ли Азтриас Петаний, племенника на губернатора?

Смаяният страж се дръпна встрани, а младият наконтен благородник гнусливо изтупа бродирания си ръкав.

— Спестете си извиненията, добри ми Дионий, — изфъфли той, — Служба, разбирам. Връщах се от късен гуляй и реших да се разходя за да освободя главата си от парите на виното. Но какво е това? Митра, убийство ли е?

— Убийство е господарю — отговори префектът. — Но ние имаме един заподозрян, който, макар Деметрио да има известни съмнения по въпроса, без съмнение ще отиде на кладата за това.

— Доста зъл тип, — прошепна младият аристократ — как е възможно някой да се съмнява във вината му? Никога преди не съм виждал поясно да е изписано на лицето на някого, че е мошеник.

— О, виждал си, напарфюмирано куче! — изсъска цимериецът. — Видя, когато ме нае да открадна заморската чаша за теб. Гуляй, нали? Дрън-дрън! Ти си чакал в сенките да ти предам плячката! Не бих ти разкрил името, ако ме бе почел с по-справедливи думи. А сега, кажи

на тези кучета, че си ме видял да изкатервам стената след като пазачът направи последната си обиколка, така че да им стане ясно, че не съм имал време да убия тази тлъста свиня, преди Арус да влезе и да открие тялото.

Деметрио хвърли бърз поглед на Азтриас, който не промени цвета на лицето си.

— Ако онова, което казва е вярно, господарю, това го оневинява в убийството и ние лесно можем да потулим опита за кражба. За взлома цимериецът все още заслужава десет години тежък труд, но, само ако кажете, ще му организираме едно бягство и никой никога няма да научи нищо за това. Разбирам... вие няма да сте първият млад благородник, който трябва да се осланя на подобни комбинации за да изплати дълговете си от хазарт или нещо подобно, но... можете да разчитате на нашата дискретност.

Конан гледаше с надежда младия благородник, но Азтриас сви нежните си рамене и прикри престорена прозявка с деликатната си бяла ръка.

— Не го познавам. — отговори той — Луд е щом твърди, че съм го наел. Нека си получи заслуженото. Има здрав гръб и тежкия труд в мината няма да му навреди.

Конан, със святкащи очи, трепна като ужилен. Стражите се напрегнаха, стиснаха по-здраво секирите си; забелязвайки това, той се отпусна и сведе глава в знак на враждебно примирение. Арус не можеше да види дали той ги наблюдава изпод тежките си черни вежди.

Цимериецът нанесе удара без никаъв предупредителен знак, като кобра: мечът му проблясна на светлината на свещите, в гърлото на Азтирас започна някакъв звук, който рязко прекъсна в момента, когато главата му излетя от раменете му в кървав фонтан, а чертите му замръзнаха в бяла маска на ужас.

Деметрио изтегли кинжала си и направи крачка напред за да нанесе удар. С котешка пъргавина Конан се извърна и с кръвожадни намерения мушна с меча към слабите на следователя. Инстинктивното отдръпване на Деметрио само леко отклони острието от посоката му и то се заби в бедрото му, отклони се от костта и се показа от другата страна на крака. Деметрио рухна на едно коляно с агонизиращ стон.

Конан не спря. Секирата, която Дионий вдигна спаси черепа на префекта от свистящото острие, което леко се извъртя докато срязваше дръжката, плъзна се острани на главата и отсече дясното му ухо. Заслепяващата скорост на варварина бе парализирала стражите. Половината от тях щяха да се търкалят на пода преди да имат шанса да избягат, ако не бе грамадния Постхумо, който повече с късмет, отколкото с умение, успя да обхване с ръцете си цимериеца, приковавайки към тялото му ръката с меч. Лявата ръка на Конан се стрелна към главата на телохранителя и Постхумо се отдръпна крещейки, опипвайки в ръка зеещата червена дупка, където преди миг бе имало око.

Конан се отдалечи от стената размахвани секири. След това скочи отвъд кръга на враговете му, там където Арус опъваше арбалета си за следващ изстрел. Жесток ритник в търбуха го събори, позеленял и задавящ се, а след това обутият в сандал крак на Конан се заби в устата на пазача. Нещастникът изкрещя през натрошените си зъби, пръскайки кръв от смазаните си устни. Изведнъж всички замръзнаха в позите си от раздиращ душата писък, който се разнесе от стаята, в която Постхумо бе хвърлил Промеро. На прага на скритата зад кадифените завеси врата се показва залитащия Промеро, който се задържа за момент, разтърсвайки се в тежки мълчаливи ридания със сълзи, стичащи се по брашненото му лице и капейки от провисналите му устни.

Всички го гледаха като втрещени: Конан, с меч, от който капеше кръв, стражите, с вдигнати секири, Деметрио, седнал свит на пода, опитвайки се да спре шуртящата кръв от зейналата рана в бедрото, Дионий, затиснал с ръка останалото от ухото му, Арус, плачейки и плюейки парценца от разбитите си зъби, дори Постхумо, спрял виковете си примигваше със здравето си око.

Промеро, залитайки излезе в коридора и падна вдървен пред тях, дрезгаво смеейки се с непоносимия писклив смях на лудостта: „Този Бог има дълги ръце, ха-ха-ха! О, проклети дълги ръце!“. И след това, в една кошмарна конвулсия се вдърви и застина ухилен с празен поглед, вперен в тавана.

— Мъртъв е! — прошепна Дионий с някакво страхопочитание, забравил за собственото си страдание и за варварина, който стоеше с окървавения си меч до него. Той се надвеси над тялото, след това

тялото му се напрегна и очите му изскочиха: — Той не е ранен. В името на Митра, какво има тази стая?

И тогава ужасът ги обхвана и крещейки, те се втурнаха към входната врата. Стражите, захвърлили секирите си, образуваха една драскаща и крещяща тълпа, в която всеки се бореше за да излезе пръв и изведнъж пътят се освободи и те изскочиха като побъркани. Арус ги последва, а полуслепият Постхумо, бутайки се слепешката зад спътниците си, квичеше като ранено прасе и ги умоляваше да не го оставят. Той попадна в групата на изостаналите, а те го сригнаха на земята и го стъпкаха, крещейки от страх. Постхумо пълзеше след тях, а след него идваше Деметрио, накуцвайки и държейки бедрото си, от което бликаше струя кръв. Стражите, кочияша, пазачът — цели или ранени, изскочиха на улицата, където оставените да наблюдават се заразиха от паниката и се присъединиха към бягащите, без да се спрат за да попитат за причината.

Конан стоеше в просторния коридор сам, ако не се брояха трите трупа на пода. Варваринът хвана меча си по-здраво и влезе в стаята. По стените висяха тежки копринени драперии. Копринени възглавници и дивани бяха пръснати в небрежно изобилие, а над тежък, позлатен параван едно Лице гледаше към цимериеца.

Конан се вгледа изумен в студената, красива красота на изражението, каквато досега не бе виждал сред хората. Нито слабост, нито милост, нито жестокост, нито съчувствие, нито каквато и да е било човешка емоция можеше да бъде различена в тези черти. Това можеше да бъде мраморната маска на Бог, изработена от ръката на майстор, ако не беше живота в нея — живот студен и странен, такъв какъвто цимериецът не познаваше и не можеше да разбере. За един кратък момент той помисли за мраморната перфектност на тялото, скрито зад паравана; трябва да беше перфектно, помисли той, след като лицето бе така нечовешки красиво.

Но той можеше да види само изваяната глава, която се поклащаше от една страна на друга. Пълните устни се отвориха и произнесоха една-единствена дума с богат, вибриращ глас като златните камбани, които, които звънят в загубените в джунглите на Хитай храмове. Езикът бе непознат, език, забравен още преди появата на кралствата на човека, но Конан знаеше какво означава тази дума: „Ела!“ И Конан се приближи с отчаян скок и свистящ меч. Красивата

глава отхвъркна от тялото, удари се с глух звук на пода от едната страна на паравана и се изтърколи преди да спре. И тогава кожата на Конан настръхна, защото паравана се разтресе и се надигна от конвулсиите на нещо зад него. Той беше виждал е бе чувал много мъже да умират, но никога не бе чувал човешко същество да издава подобни звуци в агонията си.

Чу се разтърсващ шум от мятащо се тяло. Параванът се разтърси, заклати, наклони се напред и падна с метален трясък в краката на Конан. Той погледна зад него.

И тогава пълният ужас на гледката се спусна над цимериеца. Той се втурна и не забави бяга си напред докато кулите на Нумалия не изчезнаха в зората зад гърба му. Мисълта за Сет бе като кошмар, както и тази за дежата на Сет, които едно време бяха владели света, а сега спяха в тъмните дупки под черните пирамиди. Зад позлатения параван имаше не тяло на човек... само блестящите, навити един върху друг пръстени на една гигантска обезглавена змия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.